

JORNADA SACERDOTAL DE FI DE CURS

Les Cabanyes - Vilafranca del Penedès – Centenari de la mort del venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic

Església de Santa Maria de Vilafranca del Penedès, 6-6-2016

La celebració en aquesta basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès és d'acció de gràcies a Déu per tres «sí»: el «sí» de Jesús, el Fill etern de Déu en l'encarnació i en la redempció, com a gran sacerdot per sempre; el «sí» del venerable Josep Torras i Bages a la voluntat de Déu en la seva vida sacerdotal, i el vostre «sí» sacerdotal de cada dia.

El «sí» de Crist a la voluntat del Pare l'hem cantat en les paraules del salm responsorial: *Aquí em teniu, Déu meu, vull fer la vostra voluntat.* És el sí del Verb etern per a la salvació del món, que l'autor de la carta als Hebreus fa present en el moment de l'encarnació del qui és el gran sacerdot que ha obert l'accés al tabernacle del cel, *obrint-nos un camí nou i viu en el cortinatge d'accés, que és el seu propi cos.* L'encarnació és la condició de la redempció. No hi pot haver salvació si no hi ha autèntica encarnació. El qui és el Fill de Déu, sense deixar la seva divinitat, s'ha fet germà nostre, de la nostra mateixa naturalesa humana. Però el sí de Jesús també s'ha fet present en l'evangeli que hem escoltat. Jesús en la santa Cena s'ofereix ell mateix: *Això és el meu cos, entregat per vosaltres... Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang, vessada per vosaltres.* I el mateix podríem dir de tota la vida de Jesús en què es manifesta que en el seu cor hi havia sempre dos tresors irremplaçables: el Pare i el compliment de la seva voluntat a favor de la humanitat sencera. En l'Any de la Misericòrdia som convidats a parar-nos en cada paraula i en cada gest de Jesús en què es manifesta la misericòrdia del Pare, des del seu cor entranyablement commogut davant la pobresa, el pecat, el descartament de les persones, sobretot dels malalts, dels estrangers, dels rebutjats, dels pecadors. La fidelitat de Jesús fou sempre plena i fecunda. Hauríem de parar-nos molt sovint contemplant Jesús en l'oració per tal d'endinsar-nos en el misteri del seu cor. És la relació amb el Pare, per l'Esperit Sant, en el si de la Trinitat, la font de la seva fidelitat. Jesús ens ensenya que la veritable humanitat salvadora i alliberadora neix de la relació. En ell no hi ha mai cap tancament, cap aïllament; ell és tot relació amb el Pare, i, des d'aquesta relació, el trobament personal amb les persones concretes que perdona i guareix. Per això avui, una vegada més, celebrant la missa votiva de Jesucrist gran sacerdot per sempre, donem gràcies al Pare pel sí del seu Fill unigènit. En el seu sí nosaltres hem rebut la salvació i la vida.

Un altre «sí», el del venerable Josep Torras i Bages, és motiu d'acció de gràcies a Déu. Estem celebrant l'eucaristia en aquest temple de grans ressonàncies en la vida del Dr. Torras i Bages. A les Cabanyes - Vilafranca del Penedès va créixer en la vida humana, cultural i espiritual. Va néixer en

el si d'una família de la pagesia catalana profundament cristiana, i en aquesta va rebre les beceroles de la fe i va anar conreant la relació amb Déu, fins a madurar en la vocació al sacerdoci ministerial. Mai no ponderarem prou la importància de la família per a la transmissió de la fe. Cerquem com desvetllar la fe en el cor dels homes i dones del nostre temps, i tots els camins per fressar seran pocs, però no podem pas oblidar mai que al llarg dels segles ha estat la família el lloc en el qual la fe s'ha transmès d'una manera natural i profunda. Per això no podem oblidar la importància de la família en la transmissió de la fe. El treball pastoral ben a prop de les famílies perquè siguin veritables esglésies domèstiques, continua essent una tasca insubstituïble si volem que la fe continuï essent el cor del nostre poble català.

Josep- Francisco- Feliu Torras i Bages fou batejat a les Cabanyes l'endemà del seu naixement, el 13 de setembre de 1846. Fou en aquest temple de Vilafranca on fou confirmat i on s'acostà a rebre el sagrament de l'Eucaristia per primera vegada. Ell mateix deia en una carta: «A Vilafranca són els meus primers records que conservo; puix los de casa ja no estaven segurs a la casa de pagès des de les guerres anteriors.» Ell sempre tingué de la seva condició d'origen pagès una gran estima. En la carta pastoral *La pagesia cristiana* expressa, amb el plural propi del llenguatge episcopal de l'època, l'orgull pels seus orígens: «La Providència que governa tot el curs de la vida humana, féu que naixéssim de llinatge pagès, i que les tradicions, els sentiments, els costums de les cases de pagès tinguessin una gran influència en la formació del nostre caràcter, servint com a base a la filosofia i a la teologia i a totes les altres disciplines científiques a què naturalment tinguérem obligació de subjectar-nos com a preparació per a l'estat sacerdotal.»

Bones arrels, les del bisbe Josep Torras i Bages, i grans fruits de santedat en la seva vida. Visqué les virtuts cristianes en grau heroic, com l'Església reconegué en paraules de sant Joan Pau II, el 13 de juny de 1992, en la declaració de la seva condició de venerable. I tota la seva personalitat tan polifacètica: estudiant, seminarista, sacerdot, confessor i director d'ànimes, moltes d'elles sacerdotals, filòsof, teòleg, pensador social, figura principal de la Renaixença catalana, consiliari dels artistes del Cercle de Sant Lluc, bisbe, patriarca espiritual de Catalunya... ; i aquesta personalitat tan polièdrica manifesta, al mateix temps, que ell era un home d'una sola peça que el que sempre cercava era el servei a la veritat. La fe en Crist és la roca ferma, el fonament de la seva vida, el *cantus firmus* de tot el seu pensament, l'agulló en el servei episcopal a la diòcesi de Vic. Permeteu-me que, una vegada més, manifesti la meva admiració pel bisbe Torras i Bages recurrent tres vegades tota la diòcesi en la Santa Visita Pastoral. En les expressions en les cartes a les seves amistats es veu el cor del qui no cerca res més que complir la voluntat de Déu i servir tots i cada un d'aquells

petits que el Senyor li ha encomanat en el servei episcopal com a bisbe de Vic.

Agraïm al Senyor el testimoniatge de fidelitat del venerable Josep Torras i Bages. Donem gràcies al Senyor pel seu sí al sacerdoci en la seva joventut, el seu sí a esdevenir bisbe de la seva ausetana, el seu sí de cada dia en la fidelitat que ens parla d'un home que visqué santament i morí santíssimament.

I un tercer agraïment al Senyor pel vostre «sí», germans sacerdots i diaques. El vostre sí en aquell dia que tots porteu en el cor en què vàreu sentir la crida al ministeri. El vostre sí en el dia de la vostra ordenació i el vostre sí en el dia a dia. Sóc testimoni del vostre lliurament en el tracte amb vosaltres, veient com els vostres cors de pastors malden per donar-se més i més; i en sóc també testimoni en les visites que faig a les parròquies i institucions eclesials. El vostre sí quotidià fa present Crist bon pastor que dóna la vida per les seves ovelles. No defalliu en la vostra donació. Ni que les forces s'afebleixin i els anys vagin pesant, no oblideu mai que sou sacerdots. És important el que fem com a sacerdots de Crist, però encara és més important el nostre «ser» sacerdots en Crist, l'únic i bon pastor de la seva Església. Vetlleu perquè el vostre cor no tingui altre desig que complir la voluntat de Déu i el bé dels qui teniu encomanats. Que serveixin com a exhortació a la fidelitat sacerdotal unes paraules que el venerable Josep Torras i Bages va adreçar al clergat de la diòcesi de Vic quan va iniciar el seu ministeri episcopal: «*Pro Christo legatione fungimur*. Però per poder portar les ànimes a Déu necessitem exercir una sublim atracció sobre el nostre proïsme; i encara que sempre és Jesucrist el qui porta les ànimes al seu Pare, tot i això nosaltres els sacerdots, l'instrument que transmet la força divina, no és indiferent en les operacions de la gràcia. Per això els sants sacerdots han estat, en les èpoques passades, els agents més eficaços de transformació i millorament social... Indudablement el nostre sermó més eloqüent i més persuasiu és l'exemple de les nostres obres.» I en l'Any de la Misericòrdia també unes paraules de Josep Torras i Bages per a animar-nos a ser ministres de misericòrdia en el sagrament de la Penitència: «Els confessors sempre han sigut els qui més han contribuït a la restauració piadosa de la societat cristiana. Un sacerdot en la santa direcció de les consciències és un instrument de major eficàcia pel sosteniment de l'esperit de Jesucrist entre els homes, que no pas un periodista de gran potència. Creiem en l'eficàcia de les controvèrsies i propagandes escrites, però molt més creiem en l'eficàcia del sant exercici del ministeri sagrat. Aquest és el qui ha rebut del Mestre diví l'encàrrec de difondre entre els homes el *bonus odor Christi* que preserva el llinatge humà de l'empestatment del pecat» (*El nostre pa de cada dia*).

Acabo, fent-les meves, amb unes paraules del sant pare Francesc en la celebració de la missa del jubileu dels sacerdots en l'Any de la Misericòrdia:

«Benvolguts sacerdots, en la celebració eucarística trobem cada dia la nostra identitat de pastors. Cada vegada podem fer veritablement nostres les paraules de Jesús: *Això és el meu cos, entregat per vosaltres*. Aquest és el sentit de la nostra vida, són les paraules amb els quals, en certa mesura, podem renovar quotidianament les promeses de la nostra ordenació. Us agraeixo el vostre "sí", i per tants "sí" amagats de tots els dies, els quals sols el Senyor coneix. Us dono gràcies pel vostre "sí", per donar la vida units a Jesús: vet aquí la font pura de la nostra alegria.» Amén.